

МОЛОДИЙ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 99 (606).

Середа, 15 серпня 1962 р.

Ціна 2 коп.

КОСМІЧНІ КОРАБЛІ В ПОЛЬОТІ

Повідомлення ТАРС

НА 22 ГОДИНУ за московським часом 13 серпня радянські кораблі-супутники «Восток-3» і «Восток-4» продовжують груповий політ у космосі.

На цей час корабель «Восток-3» зробив 40 обертів навколо Землі і пролетів близько одного мільйона 650 тисяч кілометрів, а корабель «Восток-4» зробив 24 оберти, пройшовши при цьому близько одного мільйона кілометрів.

Космонавти товариші Ніколаєв і Попович виконали програму досліджень, задану на 13 серпня.

Апаратура й устаткування космічних кораблів працюють безвідмовно. За висновком лікарів спеціалістів, стан здоров'я обох космонавтів чудовий. Між космонавтами весь час підтримується двосторонній радіозв'язок.

Протягом дня 13 серпня неодноразово провадились телевізійні передачі безпосередньо з борту космічних кораблів. Мільйони телеглядачів Радянського Союзу і Європи бачили на екранах своїх телевізорів спокійні, усміхнені обличчя космонавтів.

Тепер космонавти, закінчивши свій черговий трудовий день у космосі, сплять.

* * *

НА 6 ГОДИНУ за московським часом 14 серпня корабель-супутник «Восток-3» зробив 46 обертів навколо Землі, а корабель-супутник «Восток-4» — 30 обертів.

Згідно з програмою польоту з 21 години 13 серпня до 4 години 14 серпня космонавти Ніколаєв і Попович спали. В цей час керування кораблями і контроль за роботою апаратури здійснювались автоматично.

Одночасно з допомогою системи телеметричних вимірювань реєструвались пульс і дихання сплячих космонавтів, а також параметри повітря в кабінах кораблів.

Після пробудження космонавти товариші Ніколаєв і товариш Попович зробили фізичні вправи і поснідали.

Зв'язавшись по радіо з Землею, вони повідомили, що спали добре, почували себе чудово, температура, тиск і вологість повітря в кабінах кораблів, як і раніше, нормальні. Зараз космонавти приступили до виконання своїх численних і складних обов'язків за програмою космічних досліджень, запланованих на 14 серпня.

Груповий політ космічних кораблів «Восток-3» і «Восток-4» триває згідно з наміченою програмою.

* * *

Радянські кораблі-супутники «Восток-3» і «Восток-4» продовжують свій тривалий груповий політ навколо земної кулі. На 16 годину за московським часом 14 серпня корабель «Восток-3» зробив 52 оберти навколо Землі, а корабель «Восток-4» — 36 обертів.

О 13 годині 04 хвилини 14 серпня космонавти Ніколаєв і Попович у спільній радіограмі доповіли радянському народові, Центральному Комітетові КПРС, урядові СРСР і особисто М. С. Хрущову про успішне завершення третьої доби космічного польоту, подякували за батьківське піклування і заповіли, що намічену програму польоту буде виконано повністю.

На силосуванні дорожити кожним днем!

„НЕХАЙ, МИ РОЗКАЧАЄМОСЬ...“

АВТОМАШИНА швидко мчить найдженою дорогою, залишаючи позаду себе білопінні гречки, смарагдовий килим цукрових буряків.

— А ось і наша красуня польова, — показує рукою на кукурудз'яний масив голова колгоспу імені Шевченка С. Мороз. — Ач, як тягнеться до сонця...

Водій глушить мотор. Голова, підійшовши до триметрової стіни чудесниці, продовжує:

— На цій площі не менше 400 центнерів з гектара зеленої маси буде. Неабияк пишається цим і бригадир механізаторів Йосип Казмірчук.

— Виручить вона нас в цьому році, — каже він. — На кожну корову більш як по 24 тонни закладемо силосу. Он в третій бригаді вже кілька днів працюють наші хлопці...

Дійсно, працюють. Та за ці дні вони скопили всього лише 10 гектарів.

— Та щось ніяк не можемо розгін взяти, — мовить комбайнер Федір Кучеренко. — Все якісь неполадки трапляються. Нехай, ми розкачаємося...

Цього можна було чекати. Силосні комбайни ремонтувались наспіх, окремі спрацьбовані частини не було чим замінити, бо райвідділення «Сільгосптехніки» не придбало всього необхідного. Відремонтовані механізми слід було б випробувати в роботі. Цього не зробили. Випробовують тепер, коли треба прискореними темпами форсувати другі живи.

Згідно робочого плану артіль повинна закласти не менше 800 тонн зеленої маси кожного дня. Якби так було, з силосуванням можна б справитися за 18—20 днів.

Не дбають тут і за якість. Зоотехнік колгоспу т. Чудновський не веде контролю за силосуванням, хоч це його прямий обов'язок. Тому-то зелена маса, що є зараз в траншеях на третій бригаді, вже заражена бактеріями, що

сприяють гниттю. Тваринники артілі побоюються, щоб, бува, не трапилося минулорічне лихо. Адже тоді три з лишком тисячі тонн силосу мали надмірну кислотність. Внаслідок цього допущено падіж молодняка великої рогатої худоби.

Керівники артілі перед початком силосування чимало говорили про матеріальну зацікавленість колгоспників. Однак і досі не всі кукурудзіводи знають, що їм треба зробити за зміну, яка оплата належить за виконану роботу.

Не чути в полі і голосу агітаторів. Ніде не видно свіжих номерів стіннівок, а в колгоспній багатотиражці лише кількома словами згадано про силосування.

Близько ста юнаків і дівчат є в комсомольській організації колгоспу. Та перед ними конкретних завдань не поставлено. Вогник змагання не запалено. — Мені ніколи, — чуємо від ватажка сільської комсомолки Петра Солтика. — Вдень свої прямі обов'язки треба виконувати (він електромонтер), а ввечері у духовому оркестрі ачуса грати...

Незабаром треба буде розпочинати збирання кукурудзи на зерно. Та до цього теж готуються через пень-колоду. Агрегат не вивірено в роботі. Від шести комбайнів не впорється відвозити качани і подрібнені стебла наявний транспорт — вісім автомашин і чотири тракторні візки.

— Додамо до цього ще 24 гарби, — пояснює С. Мороз.

Але де ж вони! Половини їх навіть не торкнулась рука ремонтника. Будівельники колгоспу теж ще й не бралися за обладнання майданчиків для сушіння кукурудзи.

Доки ж триватиме ця розкачка! М. ШЕВЧУК, наш позаштатний кореспондент. Ульяновський район.

М. С. ХРУЩОВ ПОЗДОРОВЛЯЄ КОСМІЧНИХ БРАТІВ

13 серпня М. С. Хрущов надіслав таку радіограму радянським космонавтам товаришам Ніколаєву Андріянну Григоровичу і товаришам Поповичу Павлу Романовичу:

«Зараз, коли Ви, дорогий Андріянне Григоровичу, завершили дводобовий політ, а Ви, дорогий Павле Романовичу, завершили добовий політ навколо земної кулі, ще раз поздоровляю і в думці обіймаю Вас.

Бажаю успішно виконати намічену програму польоту і щасливого приземлення. М. Хрущов».

У відповідь на привітання Микити Сергійовича Хрущова товариші Ніколаєв і Попович радіували з борту кораблів «Восток-3» і «Восток-4»:

«Дякую Микиті Сергійовичу Хрущову за теплоту і піклування, за поздоровлення. Докладу всіх сил, щоб польотне завдання виконати повністю. Ніколаєв».

«Передайте Микиті Сергійовичу Хрущову велике сердечне спасибі. Я докладаю всіх зусиль до того, щоб виконати поставлене завдання, бути цілим і здоровим. Все зроблю. Попович».

ЦЕ—ЗДОРОВО!

Політ Андріяна Ніколаєва і Павла Поповича на кораблях «Восток-3» і «Восток-4» у космос — це дуже здорово!

Ми надзвичайно горді за подвиг чудових синів нашої Батьківщини, радіємо величезним успіхам вітчизняної науки.

В ці історичні дні наша бригада працює з особливим піднесенням, настрої — чудові.

Від імені всієї бригади гаряче вітаємо космонавтів 3 і 4, бажаємо їм щасливого повернення на рідну землю.

Алла МОЛЧАНОВА, контролер,
Віра ТУЛЯНЦЕВА, секретар комсомольської організації; члени бригади комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС першого механоскладального цеху.
м. Кіровоград, агрегатний завод.

На знімках: (вгорі) льотчик-космонавт майор А. Г. НІКОЛАЄВ після чергового тривалого тренування в макеті корабля; (внизу) льотчик-космонавт П. Р. ПОПОВИЧ.

Фото В. ЖИХАРЕНКА. (Фотохроніка ТАРС).

ПРИВІТ З КОСМОСУ БУДІВНИКАМ КОМУНІЗМУ

МОСКВА, 13. (ТАРС). Сьогодні одержано таку радіограму від льотчиків-космонавтів А. Г. Ніколаєва і П. Р. Поповича:

МОСКВА, КРЕМЛЬ. Доповідаємо Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу, Радянському урядові і особисто Микиті Сергійовичу Хрущову:

Політ продовжуємо згідно з завданням. Самопочуття добре. Кораблі слухняні нашій волі. Зворушені піклуванням Батьківщини. Шлемо привіт з космосу всім будівникам комунізму.

Космонавти НІКОЛАЄВ, ПОПОВИЧ.

Подяка творцям космічних кораблів

МОСКВА, 13. (ТАРС). Радянські космонавти А. Г. Ніколаєв і П. Р. Попович передали 13 серпня з борту космічних кораблів «Восток-3» і «Восток-4», що здійснюють груповий політ у космосі, таку радіограму:

РАДЯНСЬКИМ ВЧЕНИМ, КОНСТРУКТОРАМ, ІНЖЕНЕРАМ, ТЕХНІКАМ І РОБІТНИКАМ

Дорогі товариші! Широ вдячні вам за створення чудових космічних кораблів і прекрасну підготовку нас до польоту. Бажаємо вам дальших успіхів у праці на благо нашої любимі Батьківщини.

Льотчики-космонавти НІКОЛАЄВ, ПОПОВИЧ.

Почуття радості

ЯК ТІЛЬКИ в репродукторі залунали позивні московського радіо, я весь перетворився на увагу. Хто ж не знає, що за цією мелодією завжди йдуть найважливіші звістки? І дійсно, диктор Ю. Левітан передав повідомлення ТАРС: на орбіту вийшов радянський космічний корабель «Восток-3», пілотований космонавтом Андріянном Ніколаєвим. Я поділився радістю з своїми товаришами — Сашею Пінчуковим, Васею Якубенком і Валерієм Статовським. Дали слухати радіо разом, з хвилюванням ловили кожне слово з космосу. А другого дня нова звістка: на орбіті вже два космічні кораблі. На такі досягнення нині здатна тільки радянська наука, і всі ми гордимось цим.

Ю. ГОРБАТОВ, учень Кіровоградської середньої школи № 27.

ЗУСТРІЧ ДРУЗІВ КНИГИ

МИНУЛОЇ неділі в Кіровограді відбулося свято друзів книги. Його відкрив секретар міськкому ЛКСМУ Надія Івахненко.

Що зробили розповсюджені літератури міста за перше півріччя? Їм є про що розповісти. Реалізовано літератури на суму більше 8000 карбованців, відкрито цілий ряд народних кіосків.

Про свою роботу, кращі форми розповсюдження книги розповіли інженер агрегатного заводу Володимир Чабаненко, бібліотекар міської бібліотеки імені Горького Н. Атран, завідувач бібліотекою школи № 27 М. Бродська та інші.

Директор облкниготоргу О. П. Мазурцов вручив групі кращих розповсюджувачів цінні подарунки та значки «Пропагандисту книги». Серед нагороджених — секретар комсомольської організації заводу «Червоної дзеркальниці» Олександр Дорогий, робітниця панчішної фабрики Людмила Колісниченко, працівниця швейної фабрики Неля Мазурик та інші. Трьом молодим розповсюдженцям вручені грамоти обкому комсомолу.

Г. ВОЛОДИМИРОВ.

ФЕРМА — ПАСЕРБИЦЯ

І ЕЙМОВІРНА спека... З усього живого, здається, одні мухи не відчувають її: настирливо гудуть у розпеченому повітрі, цілими роями накидаються на тварин. Допікають вони і доярок, які тісним гуртом, всівшись біля дощатої споруди, радяться про щось, перш, ніж розпочати обідню доїння. Обличчя — стрижожені, заклопотані. Обговорюється досадний випадок: захворіла Меланка Товстороженко, і ось уже третій день група корів без доярки.

— Сьогодні все селище оббігала, до комсомольців зверталася. Ніхто не хоче йти на ферму, — каже обліковець Надя Хибліна, кидаючи з-під білої хустини меткий погляд.

— Аякже — підуть! Кому захочеться отак, як ми — без підмінних доярок! Третій місяць відхідних не знаю, — сердито зауважує літня доярка Марія Ділін, й додає, що їй, взагалі б пора вже молодій замінити дочекатись, — 17 років на фермі відпрацювала.

Так, обминає молодь ферму № 2 в новоархангельському колгоспі імені Леніна. А нема молодих працівників рук, комсомольського запалу — нема й пристойних показників, таких, як, приміром, на фермі № 1 цього ж колгоспу, де майже всі доярки — комсомолки, молодь.

Не на віддаленій бригаді, а в самому Новоархангельську знаходиться горезвісна ферма № 2. І колгоспна молодь вважає за краще влаштуватись на якесь підприємство, ніж піти на ферму, про яку роками йде погана слава. Дійсно, безладдя тут вистачає. У літньому таборі немає навісів, корови стоять під пекучим сонцем. Лягти тварина не може — дуже нерівна, поката долівка. Лежання в незручному положенні приводить до абортів корів. Лише за 7 серпня це трапилось з двома тваринами.

А годівля! Навіть в літню пору корови не одержують вдосталь корму. До того ж надто нерегулярно

підвозиться до ферми зелена маса.

— Потрусил лише злегка у яслах — отож і в дійницю не багато перепадає, — кажуть доярки.

З кожним днем падають надої. Так, 8 серпня тут надоїли на 30 літрів менше, ніж сьомого. А були випадки, що й на 100—150 літрів падали надої за одну добу.

Багато інших недоліків є в роботі ферми: ніяк не закінчать будівництво червоного куточка, немає загорожі для телят, а підготовку корівників до зими проваляли абияк — зверху побілили, а дах просвічується.

Коли з'явиться на фермі голова артілі І. М. Присяжнюк, доярки викладають йому усі свої претензії. А він — пообіцяє, заспокоїть, та й піде собі. Бо й сам заспокоєний — по молоку колгосп йде наче й непогано, третє місце в районному зведенні займає. Тільки ж це, коли брати в середньому по всіх чотирьох фермах артілі. А ферма № 2 — жертва отих «середніх» підрахунків...

Частенько проходить або ж проїздить повз цю ферму секретар комітету комсомолу Валерій Цуцуран. Цікаво, чи не згадується йому при цьому той пункт в зобов'язаннях комсомольської організації, де сказано про посилку комсомольців для роботи в тваринництві!

Т. БОДНАР,
спектор «Молодого комунара».

ТАК І НЕ ПІДВОДЯТЬ

ПЕРЕД самими жінками до голови колгоспу заїшли Іван Юхименко та Іван Ткаченко, учні Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. Вони приїхали в село на канікули.

— Іване Яковичу, хочемо попрацювати на комбайні... Ось побачите, не підведемо.

— Так це ж чудово. А в

нас якраз стоїть одна машина без господаря. Не нова, правда. Поморочитись коло того «ересема» доведеться...

Голова розпорядився, і хлопцям вручили старенького комбайна «РСМ-8». Всі дії, що залишилися до жнив, обидва регулювали машину, підтягували кріплення. Впоралися швидко. І, Юхименка призначили комбайнером, І. Ткаченко — помічником. Молоді ентузіасти зважились зібрати хліб з 180 гектарів за вісім робочих днів, і... помилилися в своїх намірах. З 208 скошених гектарів через бункер їхнього агрегату перейшло 4.850 центнерів доброго зерна.

— Е-е, в цих роботах горить в руках, — з хорошою заздрістю режують бувалі механізатори. — З таких вийдуть справжні механіки.

Ось і жнива закінчені. До початку занять ще й відпочити можна. Між іншим, обидва Івана і в навчаннях не поступаються. В залізкових книжках — «добрі» та «відмінно». В громадському житті хлопці теж беруть активну участь. І. Юхименко староста групи, І. Ткаченко більше по художній самодіяльності «спеціалізується». Він — один з крашних виконавців у драмгуртку. Молодці комсомольці, іншим приклад подають в усьому.

Ю. ЧУПРИНА,
редактор радіогазети колгоспу імені Карла Маркса.
Олександрійський район.

УВАГА! ПОТРІБНІ ТЕРМІНОВЕ ВСТРІЧАННЯ

НА Кіровоградській швейній фабриці Іллу Ситник по праву називають резервісткою: вона опанувала всі 103 операції по шиттю жіночих пальт. Тепер в будь-який час вона може замінити в пошивному цеху першу-ліпшу робітницю.

На знімку: Іллі СИТНИК.
Фото І. НАЗАРТІЯ.

ДЗВЕНИ, ПІСНЕ!

ЧЕКАННЯ, сподівання, надії... І ось бажане наяву: високий просторий будинок, великий світлий зал, а в ньому понад 600 глядачів. Вони прийшли на відкриття районного Будинку культури. Тут, на місці напівавруйнованої церкви, тепер виростає нова споруда — вогнище культури району.

Відкривається завіса. З габити сцени лунуть крилаті слова пісні «Комуністичній партії хвала». Це співають учасники художньої самодіяльності районного Будинку культури. Хором керує Микола Швець, акомпанує на баяні Олександр Човгун. Сьогодні вільшанські аматори співають з особливим натхненням. Радісно в кожного на серці — є де відпочити після трудового дня. Радісно ще й від того, що в будівництво нового закладу культури кожний комсомолець районця вклав і свою частку праці.

Гаряче аплодують учасники свята солісту Будинку культури Олександру Швецю за пісню «Хотят ли русские войны», майстерно виконала арію Наталки з опери «Наталка-Полтавка» Марія Опри. Живий сміх і оплески лунають в залі, коли виступав з сатиричними куплетами Григорій Ралес — водій Вільшанського автопарку.

Виступили на сцені новообудованого Будинку культури також учасники художньої самодіяльності колгоспників і сільських клубів — переможці районного свята пісні й танцю: хор двічат-доярок і танцювальна група Чистопільського сільського клубу, соліст Посьпівського сільського клубу Борис Стоян та інші.

І. ГРИВА,
Вільшанський район.

ВОНИ РЕСТАВРУЮТЬ ПОКРИШКИ

В ИРОБНИЧИЙ стаж у них невеликий — всього 5—6 місяців. Повернулися додому після служби в армії. Взяв їх до себе в новостворений цех Андрій Терентійович Водоп'янов, навчив спеціальності. Але краще все по-порядку...

При Бобринецькій ремонтно-технічній станції створено новий цех. Він називався цехом по накладці нових протекторів на спрацьовані шини. Андрій Терентійович разом з Леонідом Олександром, Дмитром Ляшенко, Володимиром Капраленком, Віталієм Аксьоновим, Михайлом Лазатчуком, Олександром Филимоновим та іншими хлопцями

взялися за роботу. Великий монтаж устаткування, одночасно оволодівали новими операціями. А згодом знайшли свої раціоналізатори. Ними стали майже всі в бригаді. Конструювали нехитрі апарати, вдосконалювали, переобладнували старі верстати.

Коли проходив цехом, Андрій Терентійович обов'язково назве все, що зробили хлопці своїми руками, винайшли «своїм розумом», як говорить майстер. Ось верстат для обмивання старих шин, для обдирання і зачистки поверхні спрацьованих протекторів. Хлопці сконструювали сектор для вулканізації місцевих пошкоджень, для виймання кимер з покоришки. Тут в цеху не продає жоден сантиметр гуми. Із залишків

старих шин виготовляють втулки для ресор до окремих автомашин, манжет для насосів, які застосовуються в тваринництві. І все це робиться руками комсомольців.

Реконструкція окремих верстатів, механізація устаткування, подані раціоналізаторські пропозиції набагато підвищили продуктивність, культуру праці робітників, знизили собівартість кожної реставрованої шини на 28 центів. Якщо раніше нова покоришка до вантажних автомашин коштувала 28 карбованців, то після запровадження цілого комплексу нововведень, вартість її — 21 карбованець.

Десь в серпні місяці має стати до ладу ще кілька верстатів, монтаж яких за-

кінчать юнаки на чолі з А. Водоп'яновим. На цих верстатах накладатимуться протектори для різних видів легкових автомашин — «Волги», «Победи», «Зима».

Дружно працюють молоді робітники. Якістю їх роботи задоволені замовники з різних районів області та й з інших областей.

— Наші шини не поступаються перед новими. Вже такі водії, які наїздили на реставрованих протекторах по 18—20 тисяч кілометрів, — розповідає А. Водоп'янов. — Роботи багато, але хлопці стараються. Вони у нас молодіці, працювати вміють по-комсомольськи.

С. МАРКОВА,
м. Бобринець.

Читачі не звинувачуйте

ПРОПОНУЮТЬ, ЗАУВАЖУЮТЬ

ЯК БУТИ? — ФІЛОСОФСЬКА ПРОБЛЕМА

Б ОЖНОГО ранку, прийшовши на роботу, співробітники конструкторсько-технологічного бюро облісцевпрому вже з порога насторожено поглядають на стелю своєї «обителі», а через якусь мить на столі виникає щось на зразок стіни з довідників.

— Навіщо це? — запитає наївний відвідувач. Та варто йому, наївному відвідувачеві, глянути вгору, як він все зрозуміє, інстинкт самозбереження відкине його до дверей. Враження, що стеля от-от звалиться на вашу голову, не підкупить.

Заспокоївшись за дверима, ви запитаєте у начальника КТБ М. Д. Пржеголинського, чому де ремонтують приміщення?

— А людей куди дівати? — почете.

І, знаєте, Пржеголинський правду каже. Капітальний ремонт в приміщенні краще потрібний, але зробити його просто-таки немає можливості. Коли в 1959 році тут проводили ремонт, співробітники змушені були працювати кожен у себе вдома. Але хіба це вихід з становища?

У приміщенні конструкторсько-технологічного бюро, площа якого дорівнює

20 квадратним метрам, працює 20 чоловік. «Це ж неможливо!» — скажете ви. Але ж це факт. І, знаєте, тут навіть двоповерхових столиків немає, працюють, як-то кажуть, впритул.

Пересвідчитися в тому, що саме двадцять чоловік можуть розміститися в кімнатці в 20 квадратних метрів, прихилили представники з облісцевпрому. Вони вимірювали площу, знімали план приміщення. На цьому справа й закінчувалася, хоч обласне управління місцевої промисловості наполягало на більш рішучих заходах — конструкторам треба дати більше приміщення. Кажуть, що в тісноті — не в обиді. У нинішньому помешканні КТБ працювати не тільки тісно, а й небезпечно.

Сушать собі голови співробітники бюро ще й над таким питанням: де знімати світлокопі? Приміщення, в якому працював світлокопіювальник, розвалене за вказівкою керуючого обласним паливним трестом. Отож поруч з суто технічними питаннями співробітників КТБ тепер не менше хвилює і проблема філософського змісту: як бути?

Г. ТОЛОК.

Хоч мист і не був НАБУКОВАННИЙ

Група молоді села Побужжя Голованівського району звернулася до редакції з листом. Автори скаржилися на те, що кіномеханік в клубі працює без сумління, кіно демонструє абияк. На танцювальний майданчик теж не можна піти: немає ліхтарів, поламана підлога.

Редакція надіслала лист в районний відділ культури на розслідування.

Методист Голованівського районного Будинку культури М. Гоцуленко повідомля редакції, що зміст листа відповідає дійсності. Для кращого дозвілля молоді відремонтовано танцювальний майданчик, освітлено його. На майданчику по неділях грає духовий оркестр, в будні — баян. Значно поліпшено демонстрування фільмів.

У НОМЕРІ газети за 29 липня ц. р. була надрукована замітка «Халтуру геть зі сцени». Автори матеріалу В. Батовський і Л. Поліщук писали про те, що в репертуарі агіткульбригади Тарасівського сільського клубу Вільшанського району є художньо недосконалі, низькопробні твори.

Завідуючий Вільшанським районним відділом культури т. Волошин повідомив: «Замітка «Халтуру геть зі сцени!» обговорювалася на засіданні ради відділу культури. Дійсно, під час виступу в Журавлиці ведучий Тарасівської агіткульбригади вставив в текст репрізи «перли», про які йшла мова в замітці. До речі, підхопив він їх з репертуару ведучого молодіжної концертної бригади Кіровоградської філармонії, яка недавно гастролювала в нашому районі.

Вжито заходів: всі тексти скетчів, гуморесок перевіряються і візуються, заборонено виступи колективів художньої самодіяльності без програми, завіреної відділом культури.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Тов. Волошин зробив слушне зауваження на адресу артистів з Кіровоградської філармонії. Дуже прикро, що професіональні актори іноді привозять на гастролі далеко не кращі зразки естрадного мистецтва, а розраховані на низькі смаки, пошлі репрізи та інтермедії. Ми зв'язались по телефону з головним адміністратором філармонії О. І. Єлисаветським. Він повідомив: «Молодіжна бригада, про яку пише т. Волошин, створена з учнів старших курсів Кіровоградського музичного училища для обслуговування колгоспників під час збиральної кампанії. В основному, це професіонально добре підготовлені люди. Що ж стосується ведучого програми, то його десь знайшли товариші з філармонії. Він приїжджий. Дійсно, В. Артюшенко, актор одного колгоспнорадгоспного театру, приїхав у Кіровоград у відпустку. І тут його, «зловил» керівники музучилища. Не зовсім похвальний улов,

РОВЕСНИК... Який він? Про що мріє, за що бореться? На ці питання радянські юнаки і дівчата знайдуть відповіді в «Ровеснику» — новому суспільно-політичному і літературно-художньому журналі ЦК ВЛКСМ і Комітету молодіжних організацій СРСР.

Перший номер вийшов у світ у кінці липня. У «Ровесника» великі плани на майбутнє. Журнал буде вміщувати матеріали про героїв міжнародного комуністичного і молодіжного руху, оповідання, фейлетони, памфлети, вірші. Читачі знайдуть на його сторінках сатиру і гумор, спорт, моди. «Ровесник» охоче надає свої сторінки прогресивним зарубіжним публіцистам і письменникам, художникам і поетам, радянським туристам, які віжджають за кордон. — Одним словом, усім, хто допоможе розкрити перед молодим радянським читачем духовний світ і обличчя його зарубіжного ровесника. Сьогодні ми друкуємо матеріали з першого номера журналу.

Португалець по імені ЛЕНІН

САМ Я лісабонець, але за характером моєї роботи мені часто доводиться їздити по країні. Ось так і на цей раз: шедра на нещодіванки доля закинула мене в місто Порту.

Я виступав на двох мітингах, зустрічався з студентами університету, робітниками, відповідав на їх запитання. І раптом дивне питання ставить мені товариш Фернанд, один із ветеранів профспілкового руху в Порту.

— Хочете побачити сьогодні Леніна?

І Фернанд розповів дивну історію.

— Понад тридцять років тому, — почав він, — у 1927 році, в Порту бурхало повстання республіканського повстання. Кілька днів поліція і місцевий гарнізон топталася біля робітничих барикад. Але ось на допомогу їм прибули з Лісабона війська генерала-карателя Кармона. Його наказ був коротким: «Не шадити нікого». І під тиском регулярної армії розстрілювали в упор з кулеметів і гармат повстанці почали відходити на околиці. Там же в останній день повстання загинуло під кулями карателів молоде подружжя — Луїс і Долорес.

За три роки до повстання у лютому 1924 року, у Луїса і Долорес народився син. Радість була затьмарена повідомленням, яке прийшло з далекої Росії: вмер Володимир Ілліч Ленін. Тоді Луїс і дав своєму сину ім'я вождя революції.

Про те, що сталося з хлопчиком, я дізнався значно пізніше, вийшовши з в'язниці. Старий товариш Луїса влаштував його на завод, де раніше працював батько. Господар, напевне, не звернув спочатку уваги на ім'я нового робітника.

Але вже через тиждень удостоїв хлопчину особистої бесіди, яка вмістилася в одному слові:

— Звільняю.

— Як? За що?

Неосяжна спина господаря відповіла на запитання підлітка мовчанням.

— Хочеш жити в Порту, зміни ім'я, — грубо пояснив Леніну в той же день поліцейський капітан. — Через 24 години прийдеш сюди і назвеш нове ім'я. Зрозумів?

Він усе зрозумів, але ні через день, ні через тиждень не прийшов у поліцію. Його привели. Три здоровенних сержанти поліції втягли хлопчину в ту ж кімнату і той же офіцер сказав:

— Не передумав ще? Ну, так знай: кожних три дні наш патруль буде доставляти тебе сюди, і я буду говорити з тобою так, як я це вмію, поки не доб'юся свого.

Як уміє «говорити» поліцейський офіцер, хлопчина зрозумів відразу: додому він повернувся в синцях і кривавицях.

— Санта-Марія! Чи це ти? — жажнулася сусідка. Незабаром юнака відвідало мало не півкварталу. Скільки гостей, стільки й порад.

— Красиве і гучне ім'я твоє, — наспівував оградний монах, — але до чого воно? Таке ім'я бідняку — все одно що золотий перстень: або продаси його, або зірвуть з пальця сильні світу цього.

— Ім'я, дане батьком, святе, чи не так сказано у ваших церковних писаннях? Так? Тоді геть звідси! — перебив монаха студент Хосе. — Гордись іменем своїм, друже.

— Ти правий, Хосе. Але як йому далі бути? Без роботи і двічі на тиждень по-

У ЧИТАЛЬНИЙ зал Британського музею, де я звичайно працюю, кожного ранку приходить дивного вигляду читачка (назвемо її місс Сміт). Їй під шістдесят. У всі пори року вона носить шорти, кеди і брудний старенький плащ.

Вона приїздить опів на восьму на велосипеді і до відкриття бібліотеки встигає попрацювати в молочній поблизу, де вона прибирає залишений вчора брудний посуд. Решту дня місс Сміт проводить дозвільно, роздивляючись по боках, бурмочучи щось під ніс, між тим на столі перед нею купа книг (частіше всього санскрит або урду), вона в них навіть не заглядає. Службовці бібліотеки уже давно примітили це, але місс Сміт нікому не турбує, всі ставляться до неї терпимо. Місс Сміт забавна і, можливо, трагічна — дивлячись на чий погляд.

Вперше вона з'явилася в читальному залі біля сорока років тому. Тоді їй було вісімнадцять — юне створіння, переповнене бажанням все взнати, все вивчити, увібрати в себе всі знання людства. В вісімнадцять все здається можливим.

Але минув час, і вона зрозуміла неосильність завдання, яке перед собою поставила, — оволодіти всім людським знанням, жажнула і відступила. І з того часу вона, здається, не прочитала більш жодної книжки тільки тому, що її свіжа, юнацька мрія була нездійсненною. У вісімнадцять років місс Сміт «померла» над цією горою книг.

Для чого розповідати першій молоді цю історію про безглузду місс Сміт, скажете ви? А ось для чого. Проблема місс Сміт, мені здається, — проблема всієї молоді. Це конфлікт реальності і мрії, радісних виднів і непереборних перешкод. Конфлікт бажаного і неможливого. З цим стикається молодь всіх поколінь. Але, коли молоді люди відступають перед неможливим, відрікаються від своєї мрії з-за того, що вона дуже грандіозна, ці люди вмирають, залишаючись живими, як сорок років тому вмерла місс Сміт.

ЯК бути з реальною мрією, досяжною мрією юності? І чому вона досяжна, якою б недосягаючою не здавалась?

Я відмінно знаю капіталістичний світ і дуже добре — соціалістичний і можу стверджувати: не дивлячись на те, що не все погано в капіталістичному світі і не все гладко і безхмарно в соціалістичному, чаша терезів, тим не менше, схилється в ваш бік; адже мова йде

бої мало не до смерті, скільки так може витримати хлопчик? — приклала хустку до очей тітка Розіта.

— А це вже від нас залежить, — відповіла старий робітник Філіп. — Сусіди, друзі! На наступний раз зустрінемо поліцейських як треба, га? Адже тут загинули Луїс і Долорес. Загинули. Б'ючись за свободу для всіх португальців. Не допустимо, щоб їх сина катували на наших очах!

...І знову по стертих часом кам'яних плитах вулички крокують поліцейські. «Вони йдуть, йдуть», — біжать, поспішаючи попередити юнака лякливо луна. І раптом її жене назад різкий жіночий крик:

— Ей, ви, пси у мундирах, вертайтесь назад, не дамо вам сина Луїса!

— Розійдись! — грізно їжачить вуса старший патруль.

...Ось на цьому самому місці, — показав мені товариш Фернанд на перехресті двох вулиць, — жителі кварталу закидали камінням поліцейський патруль. А коли він повернувся з підкріпленням, тут уже вирував цілий натовп. У центрі його стояв робітник Філіп і розповідав людям про великого Леніна, про соціалізм, за який віддали життя Луїс і Долорес.

— Ну, а сина їх ми побачимо сьогодні?

— Він дома, звідси бачу світло в його вікні.

...Людина з легендарним іменем виявилася зовні зовсім звичайною. Типовий робітник, яких я немало вже бачив у Порту. Призналися, я спочатку навіть трохи розчарувався.

І тільки потім, уже повертаючись додому, я подумав: «А це ж справді диво. Більше п'ятнадцяти років живе під наглядом португальської поліції людина по імені Ленін, і та нічого не може з нею зробити». Пробували, і не раз, позбавитись від Леніна, але шоразу все більше і більше простих людей у Порту вставало на захист його. Народ захистив його від шпиків і палаців своєю вірою, силою, увагою, і ті відступили, безсильні в своїй люти.

Жуан ПЕРЕЙРА.

Коли головне — гроші

ПРО КЕТЧ часто говорять, як про якусь чудернацьке мордобиття з кров'ю, вибітими зубами, видаленими очима і т. д. Але в більшості випадків це не так. Кетч — це вистава, мистецьки поставлена режисером-менеджером, справжній шахрайський балаган. На рингу «протиники» дають один одному дзвічки ляпаси, імітують хрускіт поламаних суглобів, викочують на лоб очі, замертво падають на землю, щедро ллють «кров» з прихованих капсул.

Як би там не було, кетч — видоноше мерзенне. Але гроші перш за все, і бізнесмени від спорту не соромляться. За кетчменами-чоловіками на ринг потрапляли і жінки, за ними — всякі виродки і карлики. Що буде далі, сказати важко: зловісна фантазія ділків не знає меж.

БІЛЯ невеличкого ресторанчика на вулиці Кунстаген, звідки чулись приглушені звуки джазу, стояло п'ять-шість гарних легкових автомобілів. Коли ми порівнялись з ними, з ресторану вийшло декілька хлопців. Вони на все горло вигукували якусь пісеньку. За ними, ледве переставляючи ноги і істерично регочучи, виповзли дві нафарбовані, напوماджені дівчи з вузьких коротких спідничках. На погляд їм від сили можна дати років п'ятнадцять—шістнадцять. Дівчи втиснулися в машину. Машина різко рушила з місця.

— Кнуд веселиться. Тепер поїхали до тіточки Маргарет.

Я обернувся. Справа біля літтарного стовпа стояв молодий чоловік в жовтій шкіряній куртці зі змійкою.

— Ви їх знаєте? — спитав я його.

— Чи знаю я їх? — з посмішкою перепитав він. — А кого я не знаю із цієї зграї? Колись ми були разом...

Нашого випадкового знайомого звали Пауль Скасен.

— Шведи, — народ мовчазний, — сказав Пауль. — Але не дивуйтеся, що я з вами розмовляю. Просто ви мені сподобались. Та й настрої у мене сьогодні погані: хазяїн оштрафував. Одному автомобілісту здалось, що я погані вичистив його машину. Ну, та чорт з ним! Мені двадцять два роки. Я ніколи не втручався в політику. Що я в ній розумію? Головним в житті вважав мати побільше крон і гарненьких дівчаток. Тепер у мене нові друзі. Справжні. Робочі люди. Вони допомогли мені

про надання молоді можливості служити суспільству, керуючись найвищими ідеалами.

Молоді в нашому суспільстві все важче борються за свою молодість. Капіталізм намагається швидше зробити молодь старою.

Кіно і телебачення стоять нині на сторожі лише приватної власності — вона, як і раніше, священна. Шлюб (якщо вірити фільмам) давно перестав бути непорушним, служіння людям дотепно зведене до служіння самому собі, війна — необхідна для захисту західної цивілізації, а там, де звучав голос церкви, що бичує гріх, нині чути голос пропаганди, яка заявляє, що гріх не так вже й поганий і насилля не так вже й страшне. Хто ж буде думати інакше, якщо фільми і телебачення посилено нав'язують цю точку зору, а церква, «всемогутня» церква лише виражає час від часу своє боязке невдоволення з цього приводу.

МОЖЛИВО, це буде спрощенням, але в головному це справедливо: мораль молоді в нашому суспільстві вкрадена стовпами нашого суспільства.

Капіталізм досяг нині такої стадії, коли всяка мораль — зайва. Велике завдання, яке стоїть перед молоддю, — створити на противагу цьому свідомому розкладу свою власну мораль.

У нас тепер багато говорять про «достаток». Вважають, що наша молодь забезпечена в достатній мірі грішми та іншими атрибутами «хорошого життя» — одягом, моторами, розвагами, джазом. Деякі мислителі прихильні повторювати: «Ну, як вчить молодь соціалізму, коли вона забезпечена і не відчуває потреби в покращенні життєвих умов?».

Ця точка зору передбачає в молоді душевну грубість. Багато представників нашої молоді насправді люблять автомобіль, бар і джаз — що тут поганого? Але вони разом з тим хочуть більшого, можливо, не зразу вловимого — вони мають мрію, яку важко зрозуміти, але яка завжди з ними, в їх юних серцях. Ця прихована мрія молоді реальна, вона здійснена, зовсім не неможлива. І молодим людям вона потрібна, ніж мотори і бари.

Мені нема діла до всіх обвинувачень, пред'явлених соціалізму. Незважаючи на всі труднощі і помилки, він міцно утвердився в світі, і з тієї пори залишається великою і благородною мрією юнацтва. В яку б одягу не рвався капіталізм, він означає експлуатацію, а соціалізм — знищення експлуатації. Людина буди жити вільно і по-справжньому добре, тільки покінчивши з цим прокляттям, з експлуатацією, що б там не говорили про пресловуте капіталістичне процвітання.

Людство прийде до здійснення великої мрії соціалізму, створить суспільство на гуманних началах.

ПЕРЕД молоддю країн соціалізму стоїть завдання створювати це майбутнє, керуючись високими ідеалами основоположників соціалізму. Між іншим, перед молоддю капіталістичних країн теж стоїть завдання — вистояти в боротьбі з розкладом і спробами зломити її молодість.

Юність повинна перемогти.

«Якби місс Сміт могла почати все спочатку!» — ось про що думаю я всякий раз, коли бачу її. І з смутком міркую про втрачене життя: вона відступила від мрії, здалась дуже швидко і так легко...

Якщо ти молодий, для тебе немає неможливого. Якщо світ вистоїть, а я вірю, що він вистоїть, то лише завдяки надіям юності, а не фальшивим догмам стародавніх, розкладених пережитків людської передісторії.

Джеймс ОЛДРІДЖ,
англійський письменник.

розібратися в житті. А таких, як Кнуд і його компанія, я ненавиджу і жалю. Вони нічого не роблять, а сміють грошима, які ми, робітники, добуваємо для них своїм потом, мозолями. Але мені й жалю цих хлопців. Жаль, тому що весь уклад нашого життя, вся система виховання штовхає їх до кримінальщини. Начитавшись коміксів і бульварних романів про знаменитих гангстерів, вони самі стають злочинцями.

Гірка іронія чулась в словах Пауля. Але, можливо, ніхто і не намагається заважати впливові гангстеризму на молодь? Мабуть, так не можна сказати. Ми були в новій церкві в передмісті Стокгольму — Веллінгбію. Місцевий священник з гідністю розповів нам про новинки, які він застосував у своїй церкві.

— В космічний вік все важче стає залучати до нас молодь, — відверто говорив він. — Але ми не відстаємо від часу: новий час — нові способи. Ми розвели плодовий сад, влаштуємо танці, легкі частування.

Священник із Веллінгбію боїться, що в «наш космічний вік» його кишені стають порожніми, і різними способами намагається привабити до себе молодь. Але навряд чи твіст навколо хреста або розважні вечори утримають Кнуда і К^о від злочинів.

А. ФЕДОРОВ.

Стокгольм—Москва.

ПЕРЕД ДОРОГОЮ

РОЗМОВУ про Леоніда Народового мені хочеться почати з одного випадку. Не так давно, до дня відкриття XIV з'їзду ВЛКСМ в редакції республіканської комсомольської газети готувався святковий номер. Потрібен був хороший вірш, яким би можна було відкрити номер газети. В редакційному портфелі такого вірша не знайшлося. І ось працівники редакції вирішили звернутись до обласних комсомольських газет. Тут газетарам пощастило. Потрібний вірш знайшли в кіровоградській комсомольській газеті «Молодий комунар». Цим віршем і відкрили з'їздовський номер.

Так з'явився в газеті «Молодь України» вірш нашого поета Леоніда Народового «Паралелі труда».

ХОЧ СЬОГОДНІ — ДЗВІНОК

Ще жодного літа не було стільки роботи з ремонтом Бережниської восьмирічної школи, як цього року. Настелити підлогу в двох приміщеннях, побудувати три нових груби, закінчити класну кімнату, звести коридорчик, пофарбувати вікна, парти, підлогу — такий далеко не повний перелік робіт, які необхідно було виконати за літні місяці.

Гаяти не можна було жодної години. Ще й екзамени не закінчилися, а на подвір'ї школи з'явилися майстри Микола Бандурко і Яків Поскальнюк. Їм почали допомагати вчителі М. С. Іщенко, Л. С. Цуканов, М. А. Беззенко та інші. Серйозно поставилися до ремонту школи працівники колгоспу імені Салавата Юлаєва (голова М. П. Чоголя) і плодо-розсадницький радгосп (директор А. Я. Маслов).

В. БОНДАРЕНКО.

Вболівачи за долю країни і людства, говорячи від імені покоління, молодий поет пише:

Є мозолі і квіти слави,
Є хліб і сіль, і правди суд.
Ми вершимо земний і правий
Життя і щастя гідний Труд.

Різноманітним подіям нашого життя присвячені поетичні твори Л. Народового. В них звучать ліричні і громадянські мотиви, б'ється живе серце нашого сучасника. В арсеналі бажань молодого поета — прагнення оспівати подвиг радянського народу, який будує комунізм. Мріє Леонід і про свою книжку.

Можна багато писати про молодого поета, але найкраще про нього говорять його вірші. Нижче друкуються кілька нових поезій Леоніда Народового. Мені здається, що вони не залишать байдужим читача.

Леонід Народовий щойно закінчив педагогічний інститут. Перед ним широкі шляхи в життя.

Владислав ЖУРАВСЬКИЙ.

МІЙ ПРАПОР

Гей, літа молоді, орачі запальні,
Лежеші нержавіючі маєте,
Чисту ниву чола ви орете мені,
Добру мудрість на ній засіваєте.

Я приємлю ваш дар і несу до людей,
Бо ще з ким же мені поділитися?!
Б'ється в грудях моїх кров'яний Прометей,
Хоче в кулю земну перелетітися.

Знаю істину я: зерна прагнуть ріллі,
Проростанням благають, мов голосом.
Дайте власти мені ув обійми землі
Дайте вирости

колосом-колосом.

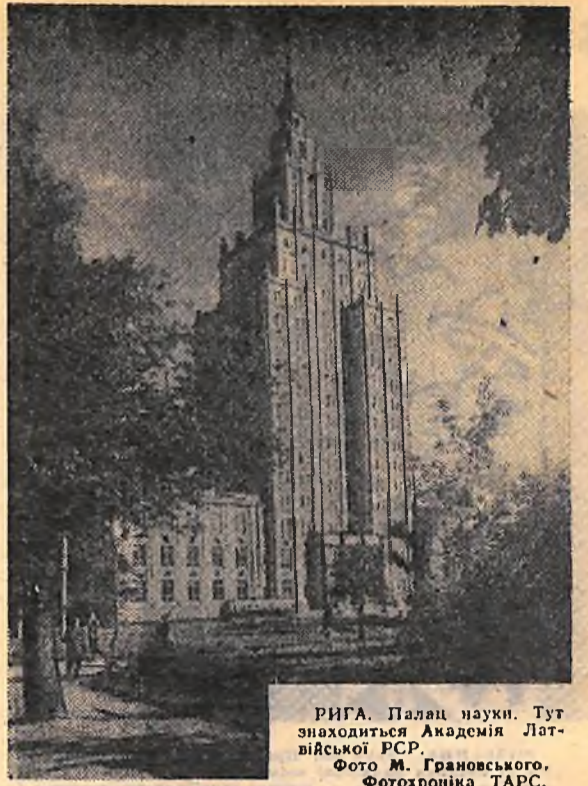
МИ ВСІ З ДЖЕРЕЛ...

Ми всі з джерел і з променів ми всі,
П'ємо цей світ широкими вустами.
В зажурі атомній і в атомній красі
Ормо, сіємо і жнемо до нестями.

Наш бог — життя, молитва наша — труд,
І ми прийшли під синій купол неба,
Щоб кров'ю серця вимолитись тут,
— Велика Мріє Вселюдська,

за тебе.

Хай несповна завітла ти для нас,
Хай наші дні — твої лиш п'єдстали —
Та все ж горять і наших душ кристали,
В яких обдівсь грядущий Сонцечас.

РИГА. Палац науки. Тут знаходиться Академія Латвійської РСР.
Фото М. Грановського.
Фотохроніка ТАРС.

БІГ НА МІСЦІ

МЕТАЛЕВА в'язка ярось жабко дзенькинула і впала з висоти 145 сантиметрів. За нею полетіла в пісок і дівчина. Змахнувши з колін пилочку, спортсменка знову готується до стрибка у висоту з розбігу.

— Можна, — дозволяє суддя. Короткий нервовий розбіг, і... планка знову падає. Не вдалося Ларисі Сокурено подолати висоту і за третім разом.

— А чемпіонка області з стрибків у висоту Ліда Голова не бере участі у змаганнях? — питаємо суддю.

Той розчаровано махає рукою:

— Вона зійшла ще з висоти в 135 сантиметрів. Оце так спортивний «ріст»! Ми прекрасно розуміємо невдачі, зриває, але в даному випадку важко навіть уявити неможливий результат 152 сантиметри. Значить, аж на 22 сантиметри здала свої позиції Л. Голова.

Переглядаємо протокол змагань. На стрибки у висоту з розбігу заявлено двадцять спортсменок. Половина з них навіть не намілилися включитися в поєдинок. Інші не змогли подолати і 120 сантиметрів. І вже на висоті в 135 сантиметрів за першість боролося лише чотирі легкоатлетки.

Не відрадити успіхи з цього виду були і в чоловіків. З дев'ятинадцяти заявлених стрибунів лише тт. Хоренко і Кубицький перейшли планку на висоті в 160 сантиметрів. А рубіж в 175 сантиметрів, який ось уже кілька років підряд не можуть наші легкоатлети перевершити бодай на сантиметр, зміг взяти лише представник Кіровоградського педагогічного інституту з факультету фізичного виховання В. Покотило. Далеченню до обласного рекорду! І хіба може зараз йти мова про встановлення нового?

Блідий вигляд мали змагання й з інших видів легкої атлетики. Немає потреби детально зупинятися ні на стрибках у довжину, ні на метанні списа та молота, ні на бігові, ні на штовханні ядра. Лише за виключенням окремих учасників змагань, основна частина спортсменів була в ставнові аналогічному стрибкам у висоту. Адже чим, наприклад, може мотивувати Олександр Кириченко той факт, що спис, випущений з його руки, впаде на землю ближче, ніж на десять метрів від помітки рекорду області? Не може похвалитися своїм успіхом з цього виду спорту і чемпіонка області Клавдія Башликова. У неї спис пролетів 36 метрів 64 сантиметри, не досягнувши рекордного прапорця майже на десять метрів.

Такий різкий спад можна пояснити лише безвідповідальним ставленням до тренувань, нічим не виправданим самозадоволенням.

Порівняно непогано виступили на обласних змаганнях

В. Гібалов, В. Живан, М. Педюра, В. Куленко, Г. Минчук. Але жодному з них, коли не враховувати естафету 4x800, не вдалося перевершити обласні рекорди. Лише Жанна Таран у метанні диску повторила свій результат чемпіонки області.

Складається враження, що обласна секція з легкої атлетики (голова В. Я. Савченко), обласна рада ДСТ «Авангард» (голова О. Я. Капустін), яка проводила змагання паралельно з обласною радою Союзу спортивних товариств і організацій, зовсім забули про близький екзаме — Спартакіаду народів СРСР наступного року. Адже минулого літа точилися серйозні розмови і на сторінках преси, і на спортивних нарадах про стан легкої атлетики в області, про шляхи усунення недоліків в тренерській і організаційській роботі. Та розмови не переросли в діло. Королева спорту ледве животіє на Кіровоградщині, іноді пробує вивратися на рівень з іншими видами спорту, але все це виглядає тупцюванням на місці.

І ще одне найбільше питання. Коли ж все-таки буде введено в обласний стадіон спортивного клубу «Зірка», на якому проходять всі основні змагання? Тут на бігових доріжках самому чорту легко ногу ламати. Це ж саме стосується і багатьох інших спортивних споруд.

Обласні змагання закінчено. Підведено підсумки. Королева спорту поки що перебуває в «стані невагомості». Але ж є в обласній раді Союзу спортивних товариств і організацій голова бюро спортивних секцій В. Л. Звержовський. От ми вас і питаємо, Василь Лаврентійович, чи не з'явився ще такий сміливчик, який би вивів легку атлетику з «стану невагомості» на орбіту великого спорту? Терпіння ж не вічне, правда?!

В. ЮР'ЄВ.

ТВО редактора В. КРАМАРЕНКО.

Кінотеатр ім. Держинського. «В ЦЮ НІЧ». Початок об 11 год. ранку, 12 год. 45 хв., 2 год. 30 хв. і 4 год. 15 хв. дня, 6 год., 7 год. 45 хв. і 9 год. 30 хв. вечора. Для дітей — «ІДУ ДО ВАС». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. На літньому майданчику — «ІДУ ДО ВАС». Початок о 9 год. вечора.

Кінотеатр «Мир». «СУД». Початок о 9 год. 50 хв. ранку, 11 год. 30 хв., 1 год. 20 хв., 2 год. 50 хв. та 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 10 хв., 7 год. 50 хв. і 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». Для дітей «ФЕДЬКО». Початок о 12 год. дня. На літньому майданчику «СЕРІМ ВИХОДИТЬ ІЗ БЕРЕГІВ». Початок о 9 год. вечора.

Кінотеатр «Хроїнка». Збірник хронікально-документальних фільмів: «СВЯТО В ТОГО», «ОГЛЯД РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ», «НОВИНИ ДНЯ». Фільми демонструються з 10 год. ранку до 9 год. вечора.

У КВІТІВ-СВЯТО

СПРОБУЙТЕ назвати хоч одну людину, яка б могла сказати: «Я не люблю квітів». Або пригадайте свято, яке обійшлося б без квітів. Іх ми даруємо найдорожчій людині, квіти з нами в дні великих торжеств, з ними ми зустрічаємо героїв космосу.

І як же не дякувати тим чудовим людям, які золоті руки створюють цю красу.

Сьогодні у квітів незвичайний день. У них — свято. Тому всі вони стоять такі нарядні, урочисті, і ніби ледь-ледь схильовані. «Королем» сьогоднішнього свята був гладіолус. Його горда, холоднувата краса зачаровує.

Близько тридцяти сортів гладіолусів представила на виставку Н. Ф. Щербакова. Зразу ж впадає у вічі незвичайний гладіолус бузкового кольору, вирощений нею. Щербакова охоче розповідає з відвідувачами, дає пояснення. Відвідувачка А. І. Дрьомова розпитує про все конкретно, щось запитує. Вона теж вирішила зайнятись квітництвом.

— Я дуже люблю квіти. Але любити мало. Тепер я буду їх вирощувати.

Наймолодших відвідувачів притягує до себе створена Щербаковою композиція «Лебедине озеро».

Та найбільше малюків збралось біля макету «Кущин дім», виконаного Є. І. Корнієнко та Є. Я. Варенник. Близько 150 сортів жоржин виростили ці жінки. Нижня «Катруся», суворий «Чорномор», полум'яне «Серце Данко» і хитруваті, з рижими чубчиками «Веселі хлоп'ята» притягують до себе відвідувачів.

Не можна пройти повз квіти М. Н. Івашнінкової. Її гладіолус «Василь Тюркін», жоржина «Жар-птиця» радують свіжістю, багатством кольорів. Органіально задуманий і майстерно виконаний нею букет «Дружба народів». Вже другий рік Івашнінкова бере участь у виставці квітів. На минулорічній вона одержала диплом І ступеня. В минулому вчителька, Івашнінкова і тепер не припиняє педагогічної діяльності. Вона шефствує над школою № 3 у вирощуванні квітів, у наступному році вестиме там гурток квітників.

Багато працює над розведенням квітів пенсіонерка А. М. Крангач. Вона не просто вирощує квіти, а виводить нові, свої сорти. Приймає до себе увагу створена нею жоржина «Дружба».

А якою свіжістю віє від нового сорту «Наташа»! Так і хочеться погладити тонесенькі ніжності пелюстки. Допомогає Афанасія Михайлівна і юним квітникам школи № 18, залучає до квітництва нових любителів.

Не можуть залишитись поза увагою і експонати М. П. Малої, Є. А. Самбурової, А. П. Реп'ях, подружжя А. Н. і А. М. Казаріних. А квітницарка В. М. Петрова демонструє на виставці 102 сорти квітів.

Похвально, що активну участь у виставці взяли юні квітницарки шкіль №№ 30, 8, 10, 3, 6 і 22. Особливо радує участь наймолодших квітників, виванців дитячих ясел і садків. Про досягнення малечі яскраво розповідають фотоальбоми, представлені на виставці.

Ширше в цьому році експонує свої квіти завод «Червона зірка». Дуже шкода, що це поки тільки єдине підприємство, що взяло участь у святі квітів.

Традиційна кіровоградська виставка квітів в цьому році багатша, краще організована, ніж минулорічна. В ній більше учасників. Приємне враження справ-

ляє саме оформлення виставки, зроблене з великим смаком. Привертає увагу майстерно виконаний портрет В. І. Леніна. При вході на територію виставки оформлена фотовітрина, яка знайомить нас з кращими квітницарками міста. Подбали організатори і про початківців. В кіоску можна придбати потрібну літературу по квітництву та садівництву.

Записи у книзі відгуків свідчать, що виставка відвідувачам подобається. І якщо ж наше місто тепер стане як кращим, якщо квіти прикрасять заводські двори і цехи, балкони будинків і вулиці міста, якщо збільшиться число квітників, це буде найкраща нагорода за заслуги виставки.

Н. БЕРЕЗОВСЬКА.

м. Кіровоград.

П'ять секунд у стані невагомості

Цікавий «феномен природи» спостерігали в аеропорту Лісабона при висадці пасажирів з літака, який щойно приземлився. Одна з пасажирок вийшла з літака і несподівано піднялась у повітря і, повисівши так кілька секунд, знову опустилась на землю.

Випадок цей технічно пояснюється дуже просто: поруч приземлявся ще один турбореактивний літак. Повітряний потік, який утворився при врятуванні повітря соплами літака, підняв в повітря мініатюрну жінку.

Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00268.

Зам. № 4933.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.